

गहन्नेव महावाङ्मयुतिमान् भरतस्तदा ।
 शत्रुघ्नं चाब्रवीद्दृष्टान् अमात्यांश्च सर्वशः ॥ ८ ॥
 मन्ये प्राप्ताः स्म तं देशं भरद्वाजो यमब्रवीत् ।
 नातिदूरे च मन्ये ऽहं नदीं मन्दाकिनीमितः ॥ ९ ॥
 इदं चोदात्तदत्तानां कुञ्जराणां तरस्विनां ।
 शैलपार्श्वे परिक्रातमन्योन्यमभिगर्जतां ॥ १० ॥
 यमेवाधातुमिहन्ति तापसाः सततं वने ।
 तस्यासौ दृश्यते धूमः संकुलः कृष्णवर्त्मनः ॥ ११ ॥
 अत्राहं पुरुषव्याघ्रं गुरुसत्कारकारिणं ।
 आर्यं द्रक्ष्यामि संकृष्टो महर्षिमिव राघवं ॥ १२ ॥
 अथ गत्वा मुहूर्तं तु चित्रकूटं समत्ततः ।
 मन्दाकिनीमनुप्राप्तस्तं जनं वाक्यमब्रवीत् ॥ १३ ॥
 जगत्यां पुरुषव्याघ्र आस्ते वीरासने रतः ।
 जनेन्द्रो निर्जनं प्राप्य धिक्चे जन्म सजीवितं ॥ १४ ॥
 मत्कृते व्यसनं प्राप्तो लोकनाथो महायुतिः ।
 सर्वान् कामान् परित्यज्य वने वसति राघवः ॥ १५ ॥
 इति लोकसमाक्रुष्टः पादेष्वग्य प्रसादयन् ।
 रामस्य निपतिष्यामि सीतायाश्च पुनः पुनः ॥ १६ ॥
 एवं स विलपन्तस्मिन् वने दशरथात्मजः ।
 ददर्श महतीं पुण्यां पर्णशालां मनोरमां ॥ १७ ॥